

MARCELA GALOVÁ

A woman with long dark hair, wearing a vibrant red, strapless, floor-length dress with a gathered waist, is captured in a dynamic pose. She is looking back over her shoulder towards the camera. The dress is flowing and billowing out around her, creating a sense of movement. The background is a dark, textured grey.

**MUŽI
S VŮŇOU**

MARENČIN PT

MUŽI S VÔŇOU

Marcela Gaľová

Muži s vôňou

MARENČIN PT

© Marcela Gaľová, 2023

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2023

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

989. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1034-4 (viaz.)

ISBN 978-80-569-1035-1 (ePDF)

ISBN 978-80-569-1036-8 (ePub)

Kapitola 1

Klára

V štátnej nemocnici v centre mesta bolo v ten deň rušno. Čakáreň úrazovej chirurgie bola preplnená. Zdecimovaní pacienti tupo hľadeli pred seba alebo do mobilov. Z času na čas sa otvorili dvere a prísna sestrička vpustila dnu ďalšieho šťastlivca, ktorý si vyčkal dlhý poradovník. O pol tretej popoludní, v čase najväčšieho útlmu, keď personál prežíval už na šiestej káve dňa, sa strhol krik a ruch. Na oddelenie priviezli doráňané telá bojujúce o život. Krvou zaliate končatiny, zdeformované tváre, životné funkcie udržiavané na prístrojoch záchranej služby. Dve osoby brali rovno na operačný sál, ostatných porozdeľovali do ambulancií. Obete hromadnej havárie na R1. Čochvíľa to bude v správach. Vylakaní príbuzní pribehnú do nemocnice a nebude ich možno utešiť. Možno dnes niekto zomrie, a niekto iný prežije. Kocky osudu vyveštia šťastlivcom ďalšiu šancu.

Klárina operácia trvala päť hodín. Rozsiahle zranenia, zlyhanie orgánov, resuscitácia na sále, poranenie mozgu a následne kóma. Jej zápas o život ešte neskončil. Ale ani najväčší optimista si netrúfol povedať, ako to celé dopadne. Ostávalo čakať. V tej chvíli

bolo dôležité, že jej stav je stabilizovaný. Bezvládne telo napojené na prístroje ležalo v neutešenej izbe, priamo pri okne. Posledné lúče zapadajúceho slnka sa jej opierali do tváre zmenenej na nepoznanie. Bez výrazu a podoby. V ten deň ju nik nenavštívil. Nikto nebdel pri jej lôžku.

Mia

Mia je slobodná, romantická a rozmarná mladá žena. Je ňou v srdci, myslí, v túžbach, snoch aj predstavách. Hlava plná fantastických príbehov, čo naivnými očami hľadá na svet a čaká, čo bude.

Dôverčivá a čistá. Život berie ako tú najjednoduchšiu výzvu, akú dostala od Boha. Nekomplikovanú a bezproblémovú. Naďalej tvorí svoj osobný príbeh, pretože neexistuje dôvod, prečo nie. Je to len čisté, bezdôvodné, bezodkladné, nevypočítateľné a neuveriteľne jednoduché „*preto*“.

V skutočnosti nevieme, prečo sme tým, kým sme. Prečo je náš život práve náš. A nevieme to preto, lebo to nevypovedateľné nie je produktom našej mysle, ale intuície, šiesteho zmyslu. Dozvieme sa, kým sme, až keď nám to povie naše vnútorné Ja. Ono sa nemýli, je zrkadlom detského srdca, ktoré nemožno oklamať, lebo je čisté a múdre. To ono sa nás jedného dňa môže opýtať celkom nečakane: „*môže byť ružová zelenou?*“ Budeme vedieť odpovedať? Mia vždy milovala tieto nevinné excesy svojej detskej duše. Nad dverami garsónky mala vyvesený nápis: „*nosí motýľ dáždnik,*

keď prší?“ A tak často, keď opúšťala byt, premýšľala nad odpoveďou. Doteraz ju nenašla. Toto je Mia, žena s dušou dieťaťa.

Nad tým a mnohým iným Mia premýšľala v ten večer, keď po dlhom dni popíjala harmančekový čaj pri kozube. Oheň v ňom plápolal, žeravými chápادلami oblizoval drevené polená. Teplo z neho sa šírilo po malom byte v podkroví starého domu. Žila v podnájme od minulého leta. V centre mesta, v žltej budove, ktorej pamiatkari práve schválili rekonštrukciu. Dobové ornamenty okolo okien odpadávali na ulicu a z času načas vystrašili chodcov, keď preleteli pár metrov od ich hláv. Nebol to prívetivý dom, mal však dobrú lokalitu. Všetky svoje úspory vložila Mia do prenajatia malého priestoru v suteréne, ktorý predtým slúžil ako práčovňa. Teraz, po niekoľkých mesiacoch rekonštrukcie a stavebných úprav, to je útulné štúdio jogy. Steny zdobia artefakty z cestovateľských výprav, ktoré v mladosti absolvovala. Bola v Indii, v Tibete, Brazílii, na Kube aj na Bali. Aj keď Európu mala precestovanú tiež, tá ju nikdy špeciálne nelákala. Ale Gruzínsko, Argentína, Kazachstan, to boli destinácie, ktoré sa jej navždy vryli do srdca. Strávila na cestách skoro šesť rokov. Zarábala si príležitostnými prácami priamo v krajine, po ktorej cestovala. Opatrovala starých ľudí, aby si zarobila na letenku, zapájala sa do sezónnych prác, alebo vyučovala jogu v dovolenkových rezortoch. Mala tiež svoj cestovateľský youtube kanál, ktorý jej vynášal akurát

tolko, koľko potrebovala. Žila skromne, bez zbytočného stresu. Ostatne nikdy nemala privysoké nároky. Jej životné hodnoty sa značne líšili od jej rovesníkov. Mala len jedinú ambíciu: *žiť slobodne*.

Biela mačka s tou najhebkjšou srstou na svete jej priadla pri nohách. Miu to nesmierne upokojovalo. Nejestvovala pre ňu krajšia chvíľa ako táto. Po celodennej práci, cvičení a starostiach jej tento okamih pripadal ako balzam na dušu. Znova jej nenastúpila jedna lektorka. Narýchlo hľadala záskok, ale nenašla. Tak zrušila svoje stretnutia a odučila lekciu sama. Tých pár vďačných žien s bambusovými rohoškami na cvičenie, no s veľkým odhodlaním, jej priniesli trocha radosti do uponáhľaného dňa. Po každom cvičení si jej klientky v čajovom kútiku mohli vychutnať teplý nápoj. Mia ho vždy pripravila cielene tak, aby znásobil účinky precvičených ásan. Do jej štúdia chodili prevažne ženy. Ale nebolo výnimkou, že sa na kurz prihlásili aj muži. Zmiešané skupiny vtedy pri-
delovala mužským lektorom. Bolo to tak lepšie. Pre mužov bola vždy silnejšia motivácia, ak ich cvičenie viedol muž. Prevládala tam istá rivalita, súboj, kto pozíciu precvičí lepšie. A bojovnosť je v športe najlepším hnacím motorom pre získanie lepšej kondície. Mia vlastne nemala žiadnych zamestnancov. Viedla štúdio tak, že si lektori u nej prenajímali sálu podľa vlastných preferencií. Takto to vyhovovalo všetkým. A každý učiteľ si tak strážil svoju skupinu a rozbiehal vlastné kurzy. Mia tak bola skôr manažérkou celého

systému. Popri tom viedla jeden, dva vlastné kurzy. Z času načas zorganizovala seminár s externým učiteľom, alebo na ňom sama prednášala zážitky zo svojich bohatých ciest. Jej cestovateľské semináre sa tešili veľkej obľube. Pretože na nich poskytla nielen mnoho úžasných a praktických informácií, ale vedela posunúť aj konkrétne kontakty na miesta a ľudí v krajinách, ktoré navštívila. Je na nezaplatenie, ak cestujete napríklad do Gruzínska a dostanete praktické vademecum, kde sa ubytovať a s kým sa možno stretnúť, koho požiadať o sprievod či o pomoc a môcť sa pritom spoľahnúť na referencie z prvej ruky. Práve tieto informácie boli zdrojom veľkej popularity aj nemalých finančných príspevkov do firmy. Každý jej pracovný deň bol iný a niečím výnimočný. Asi ako práca s ľuďmi zakaždým prinesie nové výzvy, potešenia i sklamaná. Ale je to v ľudskej povahe usilovať sa o šťastie a pritom pokaziť, čo sa dá. Zčať nový deň s dobrým predsavzatím a do hodiny vytočiť každého, kto vás vyruší, alebo má iný názor. Paradox života a ľudských vzťahov. Všetci sme rovnakí, rovnako uvažujeme, túžime po rovnakých veciach a cítime tie isté emócie. A pritom v spleti každodenných situácií sa každý dej vyvinie celkom inak, jedinečne a neopakovateľne. A hoci podnet je podobný a akcia skoro rovnaká, reakcia je vždy odlišná. Iná od tej predošlej, iná od tej nasledujúcej. Kolesá ľudských osudov sa točia a karma naplňa svoj zámer u všetkých.

Mia dopísala zápisky z dnešného dňa, ten zvyk jej

ostal ešte z cestovateľských čias. Zodvihla svoju mačku na kolená a jemne ju hladila. A hoci cítila pokoj, predsa si v hĺbke duše uvedomovala prázdne miesto. Akúsi priepasť, ktorú ešte neodkryla, do ktorej sa bála nahliadnuť. Len sa nakláňala na jej okraj, plazila sa po bruchu, aby udržala ťažisko na pevnej zemi a neprepadla do tmy. Neodvážila sa pomenovať toto temné miesto. Nemala silu vzdorovať jej príťažlivosti. A tak sa zakaždým, keď ju ovládla, vzoprela jej moci a zahнала myšlienky na ňu niečím úplne banálnym. Hudbou, filmom, či prechádzkou po meste. Bude si to vyžadovať ešte veľa času, kým sa odhodlá vpustiť svoje vedomie do tej priepasti a preskúmať, čo je na dne a kam ju to volá. Ale to až nabudúce, dnes ešte nie.

Lucia

Obchodné stretnutie dnes dopadlo na figu. Jej projekt zamietli, hoci to bol dobrý nápad. Kto by nechcel v polyfunkčnom dome second hand? Nie obyčajný, ale s udržateľnou etickou módou, recyklovateľné kúsky, eko organické látky a doplnky. Všade okolo je plno rečí o životnom prostredí, záchrane planéty, bio životnom štýle, ale do praxe sa nápady presadzujú len veľmi ťažko. Ako sa o tom Lucia práve presvedčila. Vo firme mala stabilné postavenie a vážili si ju. Predsa len v mužskom kolektíve sa presadzovala len s veľkou námahou. Musela vynaložiť dvakrát toľko úsilia, aby dosiahla aspoň približne úroveň, na ktorú jej mužským kolegom stačilo minimum energie.

V takom svete žila a vyhovoval jej. Iný nepoznala. Bola úspešná a bohatá. Krásna s dokonalou postavou a vyberaným šatníkom. Jej luxusná vila nad mestom pravidelne poskytovala priestor pre divoké večierky a neviazanú zábavu. Mala plno známych, ale skutočnú priateľku žiadnu. Striedala milencov, lebo jej na nikom nezáležalo. Ale skutočnú lásku, spriaznenú dušu nikdy nestretla. A ani ju nehľadala. Nevedela, že ju má hľadať. Nevnímala, že jej niečo chýba, veď mala všetkého dostatok. Zlatá kreditka nikdy nebola v debete. Nespomína si, žeby niekedy zažila núdzu. Mala bohatých rodičov, zdedila podiel v otcovej firme a darilo sa jej všetko, do čoho sa pustila. Sebavedomie jej nechýbalo. Zato citu a vrúcnej emócie mala pomenej. Jej silnou stránkou bola však jej čestnosť. Klamstvo sa jej hnusilo. Vždy hovorila, čo si myslí. Neprekrúcala veci, nefabulovala. Bola to vzácna vlastnosť, ktorú zdedila po matke. Pri Lucii každý vedel, na čom je.

Zamierila autom za mesto. Na rovnej ceste, z oboch strán lemovanej alejou stromov stlačila pedál, rýchlosť sa prudko zvýšila. Okolitá príroda sa mihala za oknom a bolo skoro nemožné rozlíšiť presné tvary. V túto ročnú dobu farby polí obzvlášť žiarili a zeleň lesa dráždila zmysly. Reprodukory hrali na maximum, hudba v aute ohlušovala do bezvedomia. Hazard so životom v takých chvíľach bolo to jediné pokušenie, ktorému Lucia z času na čas podľahla. Väčšinou po fiasku v práci, či inom osobnom zlyhaní potrebovala reset. Vybičovať zmysly do maxima,

prehlušiť hlasy v svojej hlave, pozornosť vyostriť do prasknutia, zažiť okamih zdesenia a čistého odovzdania. Stačí jedna chyba, jediná neprajnosť osudu, zviera, ktoré vybehne z lesa, náhodný cyklista, výmol na ceste a bude koniec. Rýchly a nezvratný. Vždy je to hazard a ako taký jediný má schopnosť znova ju nakopnúť. Vliať do jej žíl dych života, energiu, cit. Práve v takýchto vypätých chvíľach, ktoré si sama navodí dokáže precítiť, že naozaj žije. Stretnúť sa so sebou samou, precítiť sa vo svojom tele. Ako pozorovateľ nanovo vstúpi do svojej schránky z mäsa a kostí, nadýchne sa a zacíti ako chutná bolesť, a slasť, rozkoš aj bezodný strach. Po pár minútach tejto terapie odtiahla nohu z pedála a stočila auto ku krajnici. Zastavila na moste. Vôkol ani živej duše. Vystúpila a zahľadela sa dolu. Divoká rieka prúdila svojím tempom, nič ju nedokázalo vyrušiť. Kalná, hlboká, neúprosná. Vábila ju svojím presvedčením, že vie kam prúdi, že pozná svoj cieľ. Bolo by to tak jednoduché. Splynúť s ňou, s jej zámerom, s jej dravosťou. A spolu s ňou dosiahnuť cieľ, v jej hĺbinách naplniť svoj osud. Lucia fascinujúco zízala na vodu. Nekoordinovaným pohybom rúk sa oprela o zábradlie a naklonila sa cezeň. Vyzula si čierne lodičky a bosými nohami vystúpila na chladné zábradlie. Chladilo ju, páliło, akoby malo svojím ostrím rozrezať jej biele nohy. Nevníkala chlad ani bolesť. Iba hĺbinu. Šplechot vody ju dostával do akéhosi tranzu, v ktorom sa zabúda na minulosť. Spomienky sa vytratia a budúcnosť mizne v dialke.

V čírej prítomnosti, v zmysloch vybičovaných do krajnosti sa prebúdzajú iskry. Jedinečná, osobitá iskra jej vyvoleného života. Nejestvuje iný osud, ako ten jej. Odlišné predurčenie, ako to, ktoré sa týka iba jej. Iný zmysel, ako ten, ktorý má odkryť. Lucia zodvihla zrak a zadívala sa do diaľky, až tam, kde sa rieka stáča za les a stráca v húštine stromov. Nepatrný úsmev jej spočinul na perách. Zhlboka sa nadýchla a poďakovala vode za život. Zostúpila zo zábradlia. Nastúpila do auta a predpisovou rýchlosťou sa vrátila do mesta. Vo fitnesscentre spálila aj posledné zvyšky depresie.

Daniela

„Isteže viem, akého je. Veď som vám vysvetlila situáciu. Keby ste to mohli pochopiť. Uisťujem vás, že nájom uhradím. Len mi počkajte pár dní. Môj zamestnávateľ, viete, on...“, zarazene zmĺkla, keď si uvedomila, že ju nikto nepočúva. Pán Kelner práve zložil. Ani si nebola istá, pokiaľ až registroval jej výhovorky. Bola ako inak zúfalá. Nedostatok peňazí ju mesiac čo mesiac zrážal na kolená. Nízka mzda ošetrovatelky nestačila pre ňu a jej päťročného syna. Marko bol živé dieťa s poruchami pozornosti, pamäť a ďalšími pridruženými diagnózami ADHD. Hoci naňho bola sama, nestťažovala sa. Mala život presne taký, aký si zvolila. Odjakživa túžila po dieťati a keď nakoniec prišlo, ani fakt, že ich jeho otec opustil nezakalilo jej radosť. Nelutovala čas ani prostriedky, ktoré vkladala do svojho syna, aby mu uľahčila. Aby

zabezpečila všetko potrebné pre jeho vývoj. A veru nebolo to vôbec lacné. Vyšetrenia, terapie, lieky, liečebné pobyty, predškolské aktivity, škôlka a krúžky, nebolo toho málo. Všetko ju to zahlcovalo a vysávalo z nej život kvapku po kvapke. Daniela mala len niečo po štyridsiatke, ale už sa cítila na dôchodok. Marko sa jej narodil, keď mala tridsaťdeväť rokov a tikali jej biologické hodiny. Nie žeby to plánovala a jej vtedajší partner o to vôbec nestál. Ale keď sa to už stalo, prijala to ako samozrejmosť, dokonca s istou dávkou nadšenia. Teraz, po niekoľkých rokoch tu stojí vyčerpaná, nepochopená, zápasiaca neraz so všetkými a so všetkým. Ako Don Quichot s veternými mlynmí. Sama čelí problémom, ktoré dennodenne vyvstávajú v škole. Pre jednoduché nepochopenie chlapcovho stavu a diagnózy sa učiteľky ustavične sťažovali. Popri tom zápasí s existenčnými problémami aj so svojím podlomeným zdravím. Nervozita, neistota a strach z budúcnosti sa odrazili na jej tele a oslabené srdce začalo haprovať. Všetky ženy v jej rodine mali choré srdce, a tak trochu rátala s tým, že zdedí to isté. Netrápila sa tým. Ale niekde hlboko v nej ju zožieral strach, čo bude s jej synom, keď zomrie mladá. Nájsť si popri všetkých povinnostiach aspoň chvíľku na hranie so synom, bola životná výzva. Boli dni, kedy len zotrvačne prežívala z jednej hodiny na druhú. A boli víkendy, kedy sa vôbec neprezliekla z pyžama. Bez výčitiek si však dokázala spríjemniť aj tie najťažšie chvíle, najúnavnejšie okamihy a najstresujúcejšie

dni. Upekli si spolu koláč, vybehli na futbal, alebo len tak pozerali rozprávky. Za posledných päť rokov ich Daniela videla stovky. Niektoré si púšťali stále dookola. Markovi to prospievalo, lebo nebol tak zahľtený novými informáciami a mohol sa v opakovaní toho istého deja utvrdiť v porozumení. Cítil sa v takých chvíľach bezpečne. Na maminej hrudi, s rozprávkou, ktorej koniec poznal naspamäť. Všetko raz dobre skončí. Zvládne to. Bude to dobré. Ako v rozprávke sa aj tie najkomplikovanejšie veci rozuzlia a všetci budú šťastní. Život predsa potrebuje šťastné konce. A každý chlapec potrebuje dozrieť v muža. Bude mať priateľov aj peknú frajerku. A keď pôjde na strednú školu, možno bude o pár centimetrov menší ako ostatní chlapci, ale to nevaďí. Naučí sa používať toaletnú vodu a cikáť na zem už nebude tá najväčšia zábava na svete. A strávi celé hodiny rozprávaním o autách, ktoré mu mama nikdy nekúpi. Čo už. Je to taká chlapecká záležitosť. Danielov otec nikdy nejavil prílišný záujem. Vídali sa dvakrát do roka na pár minút. Na ulici si vymenili pár neosobných viet, a chlapec si domov odniesol tašku plnú zbytočností. Aj keď on sa tešil, boli predsa od otca. Výživné bolo nízke. Mesačný príjem Daniele nestačil na pokrytie výdavkov. Jednoizbový byt v panelákovvej džungli so z roka na rok narastajúcimi poplatkami bol všetkým možným, len nie domovom. Bol prechodnou stanicou, neútulnou dierou bez kúska súkromia. Staromódny nábytok, rozpadávajúca sa kuchyňa, pretekajúci záchod, ktorý

sa nedal opraviť. To všetko len znásobovalo frustráciu, ktorá na Danielu doliehala. Túžila po krajšom, väčšom, slnkom zaliatom domove plnom farebných vankúšov, so stenami pastelových farieb a množstvom šťastných fotografií. Po malej záhradke a zelenom trávniku s hojdačkou a pobežujúcim psom, záhonom ruží a lavičkou na priedomí. „*Potrebujem si nájsť druhú prácu,*“ pomyslela si Daniela. Zo snenia ju vytrhla predstava smutnej reality a synov krik z kúpelne. Práve si privrel prsty do dverí.

Kapitola 2

Klára

Dnes bol vo všeobecnosti v nemocnici pokojnejší deň. Pacienti zo včerajšej havárie sa pomaly zotavovali, tí vážne zranení boli už mimo nebezpečenstva. Až na malého chlapca, ktorý podľahol zraneniam ešte v deň havárie. Život mal pred sebou. Taká ukrutná nespravodlivosť. Zbytočná smrť, neúprosná ľudská tragédia. Malé dorážané telíčko prikryté plachtou odvážali do pitevne a službukonajúci lekár sa pripravoval na jeden z tých strašných telefonátov, na ktoré si nikdy nezvykne.

V Klárinej izbe bolo prítmie, žalúzie zatiahnuté, vedľa lôžka blikajúce prístroje zabezpečujúce životné funkcie. Ležala tak pokojne, vyzerala akoby spala. Opuch tváre postupne mizol, modriny vybledli. Stekajúca infúzia navracala život do jej žíl a nepatrnú červeň do líc. Aspoň tak sa mužovi zdalo. Sedel vzpriamený v neďalekom kresle a hľadel na telo, tak bezútešne nevládne a zraniteľné. Prišiel dopoludnia, hneď po vizite. A len čo začali návštevne hodiny, vpustili ho dnu. O necelú polhodinu vstúpil do miestnosti lekár, aby zreferoval Klárin zdravotný stav.

„Zranenie mozgu je značné. Stav je stabilizovaný.